

ство, което ще владѣе надъ цѣлия свѣтъ. Нима този беденъ Назарянинъ може да бжде Очакваниятъ? Той лъже и трѣбва да умрѣ за това. И колкото по-скоро стане това, толкова по-добре за насъ. Докато е въ града, тия дни трѣбва да го уловимъ нейде, когато е самъ и набързо да го осъдимъ. На народа ще кажемъ, че той е богохулникъ, че върши чудеса съ помощта на Велзевула. Азъ познавамъ и народа. Сжщитъ тия, които днесъ го славѣха и му викаха „Осанна“, утре ще хвърлятъ камъни следъ него, ако имъ кажемъ, че той е лъжеецъ и магесникъ. Царьтъ е съ насъ. А на Пилата ние ще кажемъ, че назаряниньтъ е бунтовникъ, че говори противъ римския императоръ и римската власт. Когато изправимъ самозванеца предъ него, ще насъскаме тълпата да вика и иска неговата смъртъ. Тогава Пилатъ ще се уплаши да не стане народенъ бунтъ и ще ни го предаде, за да го умъртвимъ.

— О, Кайяфа, ти си уменъ! — извика радостно Анна и неговитъ загасващи очи се овлажниха отъ вълнение.

— Всички готови ли сте да поемемъ върху насъ смъртъта на този лъжеецъ, или желаете той да живѣе?

— Не! Не! — зареваха първенцитъ на Израилъ, които въ тази нощъ решаваха участиа на Оня, Който бѣше и е надъ всѣки човѣшки сждъ.

— Сега трѣбва да издебнемъ моментъ да го уловимъ.

Въ сжщото време, сѣкашъ по фатално предопредѣление на сждбата, въ храма бѣ влѣзълъ високъ, черноокъ мжжъ, съ дълга черна брада, бледенъ и неспокоенъ.

Всички изпитателно и недовѣрчиво се обърнаха къмъ него.

Анна, треперящъ, се надигна стрѣлна го съ навѣсенъ погледъ и бѣше готовъ да го изгони.

Но новодошлиятъ избърза.

— Какво ще ми дадете, за да ви Го предамъ? — рече той и тежко оброни главата си. Занѣмъ на своето мѣсто. А фарисейтъ се споглеждаха съ злорадно предчувствие.

— Това е единъ отъ близкитъ на Назарянина.

— Да, азъ съмъ Юда, Неговиятъ ученикъ! — глухо отвърна той. — Искамъ да ви го предамъ, защото знамъ, че търсите случай да Го погубите.

Тогава Кайяфа бавно и гордо се запжти къмъ Юда, положи ржка на неговото рамо и изпитателно се вгледа въ неговитъ очи.

— Не си ли ти подслушвачъ, дошелъ да узнаешъ намѣренята ни? Защо си смутенъ?

— Не. Срещу паритъ, които ще ми дадете, азъ ще ви заведа тамъ, дето бихте Го уловили безъ шумъ.

— Защо се отричашъ отъ Него?

Юда нервно бѣше сграбчилъ въ своята ржка черната си и лъскава брада. По челото му се набираха бръчки и потъ обливаше лицето му.

— Той е силенъ, но не иска да бжде онова, което азъ очаквахъ отъ Него. Азъ вѣрвахъ, че Той ще основе на земята Свое царство и азъ ще мога да бжда могщъ при Него.

Анна високо се изсмѣ и неговиятъ смѣхъ наподобяваше змийско съскане. Следъ него всички почнаха да се хиятъ. Само Кайяфа остана сериозенъ. Но злобниятъ огнь, който горѣше въ погледа му и смушаваше Юда, показваше, че той е доволенъ.

— Азъ искамъ да ви Го предамъ, — продължи Юда, — защото не мога да пренебрегна земното и да възлюбя